

Rozhlasový scénář: Pavla Pojerová

1. VSTUP MODERÁTORA

Píše se rok 1944. Vrcholí druhá světová válka a v Třebíči se začíná psát příběh Pavly Pojerové. Dětství prožila v nelehkých poměrech – v 50. letech byly potraviny na přiděl a život byl plný omezení.

1. VÝSTUP PAMĚTNICE (2:04 – 2:23)

„...to každá rodina fasovala podle počtu členů rodiny takový papírky, bylo to podobný jako známka, jo, a to vždycky maminka ustříhla a poslala nás koupit mouku, prostě potraviny a jídlo a žilo se úplně jinak.“

2. VSTUP MODERÁTORA

Bydlela nedaleko Slavic – místa, kde komunistický režim zavraždil několik občanů. I přesto musela s ostatními dětmi chodit do nedalekých lesů pro dřevo, aby si doma mohli zatopit. V 50. letech panovala bída a strach. Obchody byly prázdné, doba byla plná čistek. Lidé se drželi doma a báli se, co přinese zítřek. I tak ale každodenní povinnosti nikdo obejít nemohl.

2. VÝSTUP PAMĚTNICE (2:42- 2:52)

„Do slavickejch lesů jsme chodili na dřevo, kterým jsme v zimě topili, rodiče říkali, nechod'te tam, tam se střílí. A tam se opravdu střílelo.“

3. VSTUP MODERÁTORA

Obchody byly prázdné, o elektronice si mohli nechat jen zdát. Děti si ale dokázaly najít drobné radosti – Pavla si sama v deseti letech uháčkovala svetr, chodila do kostela, sáňkovala a nejraději cvičila gymnastiku.

4. VSTUP MODERÁTORA

Když v roce 1968 přijely do Československa tanky, Pavle bylo 24 let. Vzpomíná na to, co viděla na vlastní oči – i na to, jak se lidé tehdy snažili bránit alespoň symbolicky.

3. VÝSTUPY PAMĚTNICE (20:28 – 20:39): (21:11 – 21:22): (23:26 – 23:41): (18:58 – 19:10)

„Jezdili jak jsou ukazatele, směr Jihlava, směr Brno, takže lidi cedulu otočili.“

„Tak to bylo, to se dělo, a oni pak si dali svý rozvětčiky nebo jak se to jmenuje, kteří ukazovali tu cestu, jo, že se nedívali na ty cedule.“

„Ivane, Ivane, čeká tě Nataša, jo, vrať se domů, čeká tě Nataša. Takový názvy. Ti vojáci za to nemohli, ale lidi po nich házeli po těch tancích, co měli po ruce.“

„Takže my jsme byly nadšený, my jsme chtěly na západ, jak v tom osmdesátém devátém. Já bych řekla, to byla předzvěst 89. Přesně jak to vypadalo v 89, tak to bylo v 68.“

5. VSTUP MODERÁTORA

Všechno jednou pomine – i to těžké. Ale podle Pavly Pojerové je důležité, jak přitom člověk žije. Co by tedy poradila těm, kteří dnes tvoří svět?

4. VÝSTUP PAMĚTNICE (39:58 – 40:06):

„Pokud nejde o život, tak se všechno dá napravit a skutečně aby žili slušně.“